

# РЕШЕНИЕ

№ 7688

гр. София, 14.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,**  
в публично заседание на 16.11.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Силвия Димитрова**

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8188** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.112, ал.1, т. 4 от Закона за здравето, вр. чл.145 – чл.178 АПК.

Образувано е на основание на основание изпратена от НЕЛК постъпила жалба от В. Ц. Т. от [населено място] против Експертно решение №0988 от зас. №144 от 05.08.2022 г. на Специализиран състав по вътрешни, белодробни и С., в частта, в която е потвърдено ЕР №1180 от 20.04.2022 г. на ТЕЛК IV МБАЛ – I състав относно началната дата на инвалидизиране – 01.07.2020 г. Наведени са и доводи за неговата незаконосъобразност поради противоречие с материалния закон – разпоредбите на КСО и на Наредбата за медицинската експертиза. В жалбата се твърди, че първото заявление-декларация до ТЕЛК е подадено на 31.01.2020 г., а срокът за произнасяне съгласно чл.32, ал.3 ПУОРОМЕРКМЕ е тримесечен. Решението на ТЕЛК е постановено чак след 5 месеца в нарушение на материалния закон. Освен това оспорващата счита, че доколкото към датата на подаване на заявлението – 31.01.2020 г. не е работила и не е внасяла осигурителни вноски, датата на инвалидизиране е следвало да се определи по чл.70, ал.4 НМЕ – от датата на подаване на заявлението. Подробно е мотивирала правния си интерес от оспорване, обоснован с разпоредбата на чл.94, ал.2 КСО, в която е определена началната дата, от която лицето има право на пенсия за инвалидност. По тези съображения се иска отмяна на оспореното решение на НЕЛК и връщане на преписката за ново произнасяне. При условията на евентуалност се иска съдът да определи като начална дата на инвалидизиране 31.01.2020 г. – датата на подаване на заявление декларация до ТЕЛК. Изложените

доводи се поддържат и в съдебно заседание, като се претендира присъждането на направените по

Отвeтникът, НЕЛК - Специализиран състав по вътрешни, белодробни и С., в представен писмен отговор оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди се, че определянето на ТНР на жалбоподателката е започнало пред ТЕЛК с подаване на медицинско направление за ТЕЛК №6/27.01.2020 г. от личния лекар, в което е отбелязано че лицето работи в момента и Заявление-декларация от 31.01.2020 г., в което жалбоподателката лично е декларирала, че работи в Софийска адвокатска колегия и се осигурява като работещ на свободна практика. Представила е и производствена характеристика от САК, въз основа на която са определени и противоположните условия на труд. Предвид това счита, че правилно датата на инвалидизиране е определена съобразно правилата на чл.70, ал.5 НМЕ. Твърди се също, че в хода на административното производство по жалба на лицето срещу първото ЕР на ТЕЛК пред НЕЛК, в развилото се по-късно съдебно производство по адм. д. №61/2021 г. и последвалото оспорване на ЕР на ТЕЛК пред НЕЛК жалбоподателката не е ангажирала доказателства, че не е осигурено лице. Представените в настоящото производство Справка за осигурителния доход и Справка за статуса за социално осигуряване не са били известни на медицинските органи при освидетелстване на лицето към 01.07.2020 г. и не са били представени пред медицинските органи и до момента. Твърди се също, че в съдебното производство по оспорване на първото ЕР пред АССГ не е искано от лицето да бъде променена датата на инвалидност, която е потвърдена в ЕР на НЕЛК и е влязла в сила. Предвид това счита, че искането за нейната промяна е неоснователно. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като се прави възражение за прекомерност на претендираното от оспорващата адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложена е административната преписка по издаване на обжалвания административен акт и МЕД на В. Ц. Т. от [населено място].

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство пред ТЕЛК е образувано на основание депозирано от оспорващата заявление-декларация от 31.01.2020 г., с което е поискала да бъде представена на ТЕЛК за освидетелстване. Видно от същото, заявителката е декларирала, че работи в Софийска адвокатска колегия и се осигурява като работещ на свободна професия. Месторабота на лицето в САК е посочена и в приложеното медицинско направление за ТЕЛК №6/27.01.2020 г., издадено от личния лекар. Към преписката е приложена и производствена характеристика, изготвена от Софийска адвокатска колегия. На основание представените медицински документи и извършен преглед на 01.07.2020 г. е издадено Решение на ТЕЛК №1951/01.07.2020г., с което на лицето е определена ТНР в размер на 30 % и е определена дата на инвалидизация 01.07.2020 г. В същото е посочено, че лицето работи като адвокат.

В. Годорове е обжалвала ЕР на ТЕЛК пред НЕЛК с искане за отмяната му и постановяване на ново, с което да се увеличи процента на ТНР. В жалбата не са изложени доводи относно неправилно определена дата на инвалидизиране.

НЕЛК се е произнесъл с ЕР №2976/28.10.2020 г., в което също е записано, че лицето

работи като адвокат. Със същото ЕР на ТЕЛК е потвърдено по всички поводи, включително и относно датата на инвалидизиране.

Решението на НЕЛК е оспорено по съдебен ред и е било образувано адм. д. №61/2021 г. по описа на АССГ. Видно от приложеното съдебно решение №4759/16.07.2021 г. Т. е оспорила и началната дата на инвалидизация, с твърдение, че същата следва да е датата на подаване на заявлението -31.01.2020 г., а не датата на издаване на ЕР на ТЕЛК. С решението съдът е отменил обжалваното ЕР на НЕЛК и е върнал делото на органа като преписка за ново произнасяне. Видно от мотивите на решението, съдът не се е произнесъл относно началната дата на инвалидизация.

Въз основа на съдебното решение е издадено ЕР на НЕЛК №1875/22.10.2021 г., с което е отменено ЕР на ТЕЛК №1951/01.07.2021 г. и преписката е върната за ново освидетелстване на ТЕЛК. Решението е издадено по документи и в същото е отразено, че лицето работи като адвокат.

Последвало е издаване на ЕР №1180/20.04.2022 г. на ТЕЛК, с което на оспорващата е определен 50% ТНР за общо заболяване с дата на инвалидизиране 01.07.2020 г. И в това решение е посочено, че работи като адвокат. Отражено е също, че е взето на основание Заявление от 11.11.2021 г. и след извършен преглед на 20.04.2021 г. Срещу това решение Т. е депозирала жалба до НЕЛК с доводи за нищожност на решението на ТЕЛК, като е поискано същото да бъде отменено и да се постанови ново, с което да се определи 60% ТНР, считано от 31.01.2020 г., т.е. оспорена е и датата на инвалидизиране. С оспореното в настоящото производство решение на НЕЛК е отменено ЕР на ТЕЛК по оценка на работоспособността, като е определен 78% ТНР и е потвърдено по останалите поводи. И в това решение е посочено, че лицето работи като адвокат, поради което и на основание чл.78, ал.2 НМЕ НЕЛК се е произнесъл по работоспособността и това, че може да работи на посочената длъжност, отразена в ЕР на ТЕЛК и приложената производствена характеристика, при спазване на противоположните условия на труд, описани в т.19 от ЕР на НЕЛК.

Решението е получено от оспорващата на 17.08.2022 г.

За да установи твърдението си, че към датата на подаване на заявлението до ТЕЛК и постановяване на решението оспорващата не е работила, от същата са представени справки за осигурителен стаж и доход при пенсиониране, справка за осигурителния доход за социално осигуряване по данни от декларации от Наредба Н-13 към КСО и справка за статус за социално осигуряване. От същите се установява, че В. Т. не е внасяла осигуровки и няма осигурителен стаж и доход от м. октомври 2019 г. до м. юли 2022 г.

Доказателства, че лицето не работи не са представяни в хода на административното производство пред ТЕЛК и пред НЕЛК.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.149, ал.1 АПК вр. чл.112, ал.1, т.4 ЗЗ срок. Оспореният акт е получен на 17.08.2022 г., а жалбата против него е подадена на 25.08.2022 г. Спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно

ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът приема, че оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл.103, ал.2 ЗЗ, вр. чл.3, ал.1 НМЕ и чл.49, ал.1 от ПУОРОМЕРКМЕ - Специализиран състав по вътрешни, белодробни и С., определен съобразно водещата диагноза и в изпълнение указанията на АССГ, дадени в отменителното решение. Процесният акт е издаден в кръга на предоставените правомощия на органа съгласно чл.43, ал.1, т.1 от ПУОРОМЕРКМЕ, според който, специализираните състави на НЕЛК разглеждат и се произнасят по обжалваните решения на ТЕЛК, въз основа на медицинската документация към момента на постановяване на обжалваното решение.

Актът е издаден и в установената от закона писмена форма, доколкото съдържа всички посочени в разпоредбата на чл.61, ал.1 от НМЕ реквизити. В оспорваното решение на НЕЛК са описани причините поради които се потвърждава ЕР на ТЕЛК в обжалваната му част, поради което и актът е мотивиран.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а за конкретни такива няма и наведени доводи в жалбата. Спазена е процедурата по издаването на решението, като НЕЛК е сезиран с жалба срещу решение на ТЕЛК, подадена в предвидения за това срок от легитимирана страна. Оспорваното решение на НЕЛК е постановено по документи. С ЕР на НЕЛК се проверява законосъобразност на ЕР на ТЕЛК. Това кореспондира с регламентираното в чл.50, ал.1 от ПУОРОМЕРКМЕ, според който Националната експертна лекарска комисия се произнася въз основа на медицинската и друга документация.

Основният спорен въпрос по делото е свързан с преценката коя следва да бъде началната дата на инвалидизиране - 31.01.2020 г. - датата на подаване на заявлението-декларация от освидетелстваното лице, както твърди оспорващата или 01.07.2020 г., както е приел ответника – датата на освидетелстването от ТЕЛК, тоест кое е приложимото правно основание чл.70, ал.5 от НМЕ или някое от другите по чл.70 от НМЕ за определяне датата на инвалидизиране. Спорът е правен и се концентрира най-общо в правилното приложение на материалния закон, в частност относно приложението на разпоредбите на чл.70 от Н. по отношение на процесния казус.

Съгласно чл.61, ал.1, т.4 от НМЕ, експертизата на трайно намалената работоспособност включва определяне на началната дата на трайно намалената работоспособност (дата на инвалидизиране).

Нормативно установените начини за определяне на датата на инвалидизиране се съдържат в разпоредбата на чл.70 от НМЕ.

Според чл.70 ал.2 от НМЕ когато лицето е било във временна неработоспособност и е преминало непосредствено в инвалидност, за дата на инвалидизиране се приема денят, от който е приключила временната неработоспособност по болничните листове. В случая тази разпоредба е неприложима предвид липсата на доказателства за временна неработоспособност. Неотнoсима е и разпоредбата на ал.3 на чл.70 НМЕ. Съгласно ал.4 на чл.70 НМЕ когато лицето не е ползвало отпуск по болест или не е осигурено, датата на инвалидизиране се определя въз основа на медицинските документи и здравословното му състояние при освидетелстването. Когато липсва медицинска документация и здравословното състояние на лицето не дава достатъчно

основание, за дата на инвалидизиране се определя датата на издаване протокола на ЛКК.

Ответникът е приел, че в случая е приложима разпоредбата на чл.70, ал.5 от НМЕ, според която когато лицето работи или се намира в платен или неплатен отпуск, за дата на инвалидизиране се определя датата на освидетелстването и е определил дата 01.07.2020 г.

На първо място следва да се посочи, че е неоснователен доводът на ответника, че по отношение на датата на инвалидизиране решението на НЕЛК е влязло в сила, тъй като в съдебното решение, с което е отменено предходното решение на НЕЛК съдът не се е произнесъл по доводите на оспорващата в тази насока. Това е така, тъй като със съдебното решение изцяло е отменено решението на НЕЛК и преписката е върната за ново произнасяне, като впоследствие НЕЛК е отменил изцяло ЕР на ТЕЛК и е върнал преписката за ново произнасяне. Следователно оспорените ЕР са били отменени и относно датата на инвалидизиране, определена с последващите ЕР на ТЕЛК и ЕР на НЕЛК, предмет на оспорване в настоящото производство.

Следва да се посочи също, че съобразно правната уредба на чл.70 НМЕ, уреждаща началната дата на инвалидизиране, в нито една от разпоредбите като дата на инвалидизиране не е посочена датата на подаване на заявлението-декларация, както иска оспорващата.

Настоящият съдебен състав счита, че така определената дата на инвалидизиране в случая е правилно определена, съобразно изрично декларираното от лицето при подаване на заявлението-декларация за освидетелстване и представените доказателства. Както се каза по-горе, при депозиране на заявлението-декларация за освидетелстване и в хода на проведеното производство лицето изрично е заявило, че работи като адвокат в САК. В подкрепа на това изявление, декларирано под страх от наказателна отговорност, е и представената впоследствие през м. май 2020 г. производствена характеристика, издадена именно от САК. При така направеното изявление и представени доказателства за ТЕЛК и впоследствие за НЕЛК не е имало основание да приемат, че относно датата на инвалидизиране следва да намери приложение друга разпоредба на чл.70 от НМЕ. Доводи и доказателства за липса на осигуряване към момента на подаване на заявлението-декларация за освидетелстване не са навеждани от оспорващата и при оспорване по съдебен ред на първото ЕР на НЕЛК, и в хода на проведеното впоследствие производство. Едва в съдебното производство, образувано с жалбата на оспорващата, в която също е посочено, че работи като адвокат, същата твърди, че определянето на начална дата на инвалидизиране следва да е по реда на ал.4 на чл.70 НМЕ, обосновано с представените доказателства за липса на осигурителен стаж и доход към датата на подаване на заявлението-декларация за освидетелстване. Твърдения и доказателства, че към този момент и след това не е работила като адвокат липсват. Доколкото адвокатът е самоосигуряващо се лице, което е длъжно само да внася осигурителните си вноски и да подава декларации по Наредба Н-13 към КСО, по разбиране на настоящият съдебен състав неизпълнението на тези задължения не води до извода, че същият не работи и не е осигурено лице, за да се приложи разпоредбата на ал.4 на чл.70 от НМЕ при определяне датата на инвалидизирането му. За да отпадне задължението на самоосигуряващото се като адвокат лице от подаване на декларации по Наредба Н-13 и внасяне на осигурителни вноски адвокатът следва да е отписан от адвокатската колегия с акт по чл.22 от Закона за адвокатурата, каквото твърдение от

оспорващата не е наведено. Предвид това съдът приема, че същата не е оборила собствените си доводи, наведени и поддържани в проведеното производство по освидетелстването ѝ, че работи като адвокат, при което приложима по отношение на датата на инвалидизиране е разпоредбата на чл.70, ал.5 от НМЕ, според която, както е прието и в оспореното ЕР, това е датата на освидетелстването ѝ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК основателно е своевременно направеното от ответника искане за присъждане на разноски. Ответникът е представляван от упълномощен юриконсулт, изготвил и представил писмено становище по делото. Предвид това оспорващата следва да бъде осъдена да заплати на НЕЛК разноски за юриконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, вр. чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Ц. Т. от [населено място] против Експертно решение №0988 от зас. №144 от 05.08.2022 г. на Специализиран състав по вътрешни, белодробни и С., в частта, в която е потвърдено ЕР №1180 от 20.04.2022 г. на ТЕЛК IV МБАЛ – I състав относно началната дата на инвалидизиране – 01.07.2020 г.

**ОСЪЖДА** В. Ц. Т. от [населено място] да заплати на НЕЛК деловодни разноски за юриконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

**СЪДИЯ:**